"SIRADIŞI ÜÇLEME"NİN 2. KİTABI

BİR TURGAY GÜLER ROMANI

SIR KÜPÜ

KAOS TEORİSİ



Toplam 53.000 ADET

Hayat

SIR KÜPÜ

KAOS TEORİSİ

© 2013, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-014-9
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 459
Edebiyat : 9
Kitabın Adı : Sır Küpü
Yazarı : Turgay Güler
Yayın Danışmanı : İsa Bayrak
Yayın Yönetmeni : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Özlem Başboğa
Kapak Tasarımı : Recep Efe
İç Tasarım : Sevil Şener
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2021
Baskı & Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17
Esenyurt/ İSTANBUL
Tel: (212) 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

BİR TURGAY GÜLER ROMANI

SIR KÜPÜ

KAOS TEORİSİ

Hayat

"Petrolü kontrol ettiğinde uluslara,
gıdayı kontrol ettiğinde insanlığa hâkim olursun."

Henry Kissenger

GEÇMİŞ ZAMAN

Yusuf ve Kral

Göz alabildiğine yeşil bir ovaydı. İnsanın içine huzur veren bu yeşilliklerin içinde beyaz papatyalar, kırmızı gelincikler, mor menekşeler ve rengârenk çiçekler dans ediyordu. Muhteşem vadinin hemen bitiminde coşkuyla akan billur bir ırmak vardı. Irmakta ovanın yeşil rengi güneşin mızrak gibi ışınları altında sanki dans ediyordu. Belli ki ne bu yeşil vadi, ne de bu billur renklerle dans eden ırmak dünyadan bir mekâna ait değildi.

Bulunduğu mekânın keyfini sürmek isterken, bir yandan da gözleriyle alabildiğince geniş vadiyi tarıyordu. Birden bakışları ilerdeki ineklere takıldı. Irmağın kenarında yedi semiz inek, özgürce ve keyiflerince otluyordu. Karınları davul gibiydi. Otları ısırıp koparırken çıkardıkları ses, birbirlerinin iştahını kabartacak türdendi. Yiyorlar, yiyorlar ama bir

türlü doymuyorlardı. Sonra da ırmağa koşup kana kana su içip, kaldıkları yerden otlamaya devam ediyorlardı.

Gözlerini gezdirmeye devam etti. İneklerin hemen yanı başında devasa büyüklükte bir başak tarlası vardı. Yemyeşil, dolgun ve iri başaklar hafifçe esen rüzgârla bir o yana bir bu yana dalgalanıyordu. Sanki dünyayı sonsuza kadar doyuracak gibiydiler.

Başını biraz kaldırıp ırmağın karşısına bakınca hayretler içinde kaldı. Irmağın karşı tarafında kupkuru bir arazi vardı. Karşı tarafta, insanı dehşete düşüren kıraç toprakların üzerindeki arazide bulunan başak tarlaları, bu yakadakinin aksine bir baştan bir başa kurumuş, simsiyah olmuştu.

Aynı ovada, aynı ırmağın iki yanındaki iki farklı manzara hayli ürkütücüydü.

Kupkuru bu arazinin üzerindeki yedi zayıf inek, her an oldukları yere yığılıp ölecek gibiydiler. Açlıktan karınları içlerine çökmüş, derileri kemiklerine yapışmıştı. Kapanmak üzere olan gözleriyle, ırmağın diğer tarafındaki yeşillikte otlayan yedi ineğe kıskanarak bakıyorlardı. İçinde bulundukları hâl içler acısıydı.

Irmağın iki yakasını seyrederken zaman epeyce ilerlemiş, neredeyse öğlen olmuştu. Gün ortasında hava birden kararıverdi. Kuvvetli bir fırtına çıktı. Nehir kabardı. O zayıf inekler bir anda canlandı. Kabaran nehri yüzerek karşı tarafa geçtiler. Lakin otlara değil, oradaki yedi semiz ineğe saldırdılar. Hem de sırtlanlar gibi. O koca inekler, zayıflıktan ölmek üzere olan yedi aciz inekle bir türlü baş edemiyorlardı. Sonra o zayıf ineklerden her biri, bir semiz ineği yiyiverdi.

Bu, kralın gördüğü rüyanın son sahnesiydi. Korku ve kan ter içinde yatağından fırlayıp uyandı. Bu nasıl bir rüyaydı? Uzun süre etkisinden kurtulamadı. İkide bir alnında biriken boncuk boncuk terleri siliyordu. Gecenin o saatinde kimseyi kaldırmak da istemiyordu. Aslında istemediği, birilerini rahatsız etmek değildi. Koskoca kral böyle kan ter içinde görünmek istemiyordu. Bir o yana bir bu yana dolaşıp durdu. Sabahı zor etti.

Nihayet sabah olmuş, günün ilk ışıklarıyla beraber hizmetkârlar huzura çağrılmıştı. Emirler verildi. Memleketin en ünlü kâhinleri, tabircileri, bilginleri saraya getirilecekti. Kral alışılagelmişin dışında bir rüya görmüştü. Tabiri gerekliydi.

Kısa sürede emirler yerine getirildi. Sarayın bahçesi kâhinler, tabirciler ve bilginlerle dolmuştu. Hepsi kralın rüyasını ve buyruğunu merak ediyordu.

Kral, huzuruna çağırttığı kimselere;

"Ben rüyamda, yedi zayıf ineğin yedi semiz ineği yediğini; ayrıca yedi yeşil başak ve yedi de kuru başak görüyorum. Ey ileri gelenler! Eğer rüya yorumluyorsanız, rüyamı bana yorumlayın." dedi.

Ne var ki hiçbiri kralın rüyasına bir anlam veremedi. Hepsi başlarını önlerine eğdiler. Çaresizlikleri yüzlerine yansımıştı. Onlara göre rüya çok karmaşık ve tabir edilemez bir rüyaydı. Aralarında uzun uzun konuşup tartıştılar. Neticede bir karara varamadılar. Kral tek tek her birine sordu. Ama hiçbir cevap alamadı. Söyleyebildikleri tek söz;

"Bağışlayın efendimiz, şimdiye kadar hiç böylesi bir rüya duymadık ve neye işaret ettiğini bilemiyoruz." oldu.

Sonra içlerinden biri krala hitaben;

"Efendim bana müsaade edin, zindana gideyim. Orada sizin rüyanızı açıklayacak birini biliyorum." dedi.

Kral bunun üzerine;

"Ne duruyorsun, o hâlde bir an evvel git" dercesine, işaret etti.

Kralın rüyasını tabir edebilecek kişi Yusuf'tu.

Bir iftira yüzünden zindana atılan Yusuf için kralın rüyası bir kurtuluş olacaktı.

Bilgin zindana gelip Yusuf'a kralın rüyasını anlattı;

"Yusuf! Kralımız rüyasında yedi semiz ineğin yedi zayıf inek tarafından yenildiğini ve bir de yedi yeşil başak ile yedi kuru başak görmüş. Biz bu rüyayı yorumlayamadık. İzin aldım sana geldim. Umarım, vereceğin bilgi hem seni zindandan kurtarır, hem de ilminin anlaşılmasını sağlar."

Bilgin, Yusuf'un iki zindan arkadaşından biriydi. Birkaç yıl önce cezasını tamamlamış ve serbest kalmıştı. Yusuf, onun serbest bırakılacağını adamın gördüğü bir rüya üzerine yorumlamış ve bilmişti. O da bu yüzden ve bu rüyayı hem onun tabir edebileceğini, hem de arkadaşının hapisten kurtulmasına vesile olacağını düşünerek Yusuf'a gelmişti.

Bilginin, kralın rüyasını anlatması üzerine Yusuf;

"Yedi yıl her zaman yaptığınız gibi ekin ekmeye devam edin. Yiyeceğiniz az bir miktar hariç, biçtiklerinizi başağın-

da bırakın. Sonra yedi kurak yıl gelecek. Saklayacağınız az bir miktar hariç bu yıllar için biriktirdiklerinizi yok edecek. Ardından insanların yağmura kavuşacağı bereketli günler yeniden gelecek."

Kralın rüyası ülkeyi perişan edecek kuraklık ve kıtlığa işaret ediyordu. Yusuf'un bunu haber vermesi üzerine bilgin hemen krala koşup rüyasının yorumunu aktardı.

Yorumdan tatmin olan kral, Yusuf'u zindandan çıkarıp hazinenin başına geçirdi. Yusuf, buğday başaklarının hükümdarıydı artık.

Tanrı, iradesini hâkim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları kullanır.
Yeryüzündeki kötü insanlar ise kendi iradelerini hâkim kılmak için Tanrı'yı kullanırlar.

Giordano Bruno

KARA ÖLÜM

İTALYA, SIENA (1348)...

İtalya'nın ortasında, etrafı surlarla çevrili tarihi kent Siena, tarifi imkânsız bir acının pençesinde kıvranıyordu.

Milattan sonra 700'lü yılların başında, yüksekçe bir tepeye kurulan bu ihtişamlı şehrin dar sokaklarında, şimdi derin bir endişe ve korku hâkimdi. Evlerin iç içe geçtiği ensiz sokaklarda rahvan yürüyen atların nal sesleri, o duvardan öbürüne yankılandıkça sinirler geriliyor, bu ritmik nal tıkırtıları, korkulu bir bekleyiş içindekiler için işkenceye dönüşüyordu.

Sokaklarda kimse birbiriyle göz göze gelmek istemiyor, herkes adeta birbirinden kaçıyordu. İnsanlar tanınmamak için keşişler gibi tepeden tırnağa kahverengiye bürünmüşler, kafaları önde, hızlı adımlarla, kaçarcasına yürüyorlardı.

Daha düne kadar iç içe yaşayan, birbirleriyle komşuluk yapan, iyi ya da kötü hâllerinde birbirlerine koşan bu insanlar artık birbirini tanımaz hâle gelmişlerdi. Kazara karşılaşan gözler, karşısındakine endişe ve şüphe ile bakıyor, 'ya bana da bulaşırsa' korkusunu yüreklerinin en derininde hissediyordu. Ne de olsa can tatlıydı ve korku herkesi çığ gibi ezip geçiyordu.

Dünün hayat dolu, cıvıl cıvıl şehrine kâbuslar çökmüştü. Çocukların neşe ile koşuşup oynaştığı sokaklarda başıboş kediler, köpekler uluyordu. Görünürde gün onlara doğmuştu. Lakin daha düne kadar karşılarına çıkan insanların sokaklardan çekilmesi onları da şaşırtmışa benziyordu. Zaman zaman evlerin kapılarına yaklaşan bu hayvanlar ya ev sahiplerince şiddetle uzaklaştırılıyor, ya da hiç görülmezden geliniyordu. Durumun vahametini onlar da kavramış gibiydiler.

Günler geçtikçe durum daha da korkunç bir hâl aldı. Ölüm, şehrin sokaklarında kol geziyor; her evi, herkesi tek tek yokluyordu. "Sıra ne zaman bana gelecek?" korkusu yürekleri kaplamıştı. Sokaklardaki sahipsizlerin, meczupların cesetlerini toplamaya, görevliler yetişemiyordu. Bu sahipsiz cesetler, çoğunlukla kokuşmak üzereyken topluca bir çukura atılıyordu. Geceleri, Sienalılar sokaklardan el ayak çektiğinde, bu kez iri fareler ve böcekler sahne alıyor; şehri istila ediyordu.

Sokaklardan akan lağım suları, köşe başlarında birikmiş çöpler, çürümüş şarap fıçıları, adım başı rastlanan köpekler ve her tarafı sarmış at dışkısı.

Bir zamanların bu görkemli şehri ağır ve dayanılmaz kokulara teslim olmuş, pislik içinde can çekişiyordu.

Chiocciola mahallesinde, güneye bakan üç katlı evin ikinci katındaki yaşlı kadın günler önce ölmüştü. Yaklaşık bir hafta sonra ortalığı saran dayanılmaz koku, öldüğünün habercisi olmuştu. Zavallı kadın, vebaya yakalandığını anlayınca evden dışarı çıkmamıştı. Biliyordu ki vücudundaki yaralar fark edilse, hemen oracıkta yakalanıp vahşice ateşe verilecekti. En iyisi evinde ölümü beklemekti.

Giriş katta oturan kiracısı Angola Bellini'nin biri erkek iki çocuğu vardı. Öyle yüksek gelirleri olmadığı için burayı tutabilmişti. Neşeli insanlardı. Bu olaya kadar evde mutluluk çığlıkları eksik olmazdı.

Harabe durumundaki evin üst katında, kimseler kalmıyordu. Çatısı onarılamadığı için artık harabe durumdaydı. Yaşlı kadın perişan hâldeki daireyi bu yüzden kiraya verememişti. Bir ara birkaç ayyaş buraya dadanmış, köhnemiş dairede günlerce düşüp kalkmış, her yerini pislik içinde bırakmışlardı. Yaşlı kadının ricası üzerine Bellini, bu dairenin kapısına koca koca tahtalar çakarak en azından içeriye girilmesini önlemişti.

Bellinilerin oturduğu daire, iki göz odadan ibaretti. Bir zamanlar sıcacık, cıvıl cıvıl bir yuvaydı. Evin önündeki bahçede oynayan çocukları, heyecanla babalarının akşam dönüşünü beklerlerdi. O da cebinde getirdiği şekerlerle çocuklarını sevince boğardı. Karısı da en az çocukları kadar heyecan duyardı gelişinden… Sıcacık sarılırdı.

Daha dün kadar yakın o günler, şimdi çok uzaklardaki güzel bir anı gibi geliyordu. Ev, ölü toprağı atılmışçasına soğuk, bir o kadar da ruhsuzlaşmıştı.

Angola Bellini, o gün eve çok yorgun gelmişti. Üzerine sinmiş yanık et kokusu, ter kokusunu bile bastırıyordu. Siena'nın beş kilometre kadar dışında; diğer işçilerle birlikte yine derin bir çukur kazmışlar, at arabalarıyla getirdikleri yirmi sekiz cesedi burada yakmışlardı. Her gün böyle çukurlar kazıyor, topladıkları cesetleri yakıp yok ediyor, küllerin üzerini de kapatıyorlardı.

Kara ölüm her tarafı sarmıştı.

Yarın için yeni çukurlar kazılması gerekiyordu ama akşam saatleri yaklaştıkça hiçbirinin mecali kalmamıştı. Üstelik içlerinden bazıları da hastaydı, belli etmemek için var güçleriyle hayata tutunma çabasındaydılar. Zira durumun anlaşılması ve diri diri ateşe atılma korkusu akıllarından çıkmıyordu.

Bazıları o kadar şanslı değildi. Hastalık girdiği bünyeyi çabucak esir alıyor ve kısa sürede kendini gösterecek şekilde ilerliyordu. Bu yüzden vücudundaki yaraları gizleyemeyecek hâle gelenler evinden dışarı bile çıkmıyordu. Evlerinde acılar içinde de olsa, en azından bir de yanma korkusu olmadan ölmeyi tercih ediyorlardı.

Bellini ve arkadaşları, bir yandan da Duomo Katedrali'nin inşaatında çalışıyorlardı. İlk taşı 200 yıl önce konan bu katedral, Hıristiyan dünyasının en büyük tapınağı olacaktı. İki asır boyunca bitmek bilmez bir çabayla taşınan siyah-beyaz taşlarla, Tanrı'nın yeryüzündeki en ihtişamlı evi inşa ediliyordu.

Katedralin temeli atılalı 200 yılı aşmıştı. Şehirde her zaman bahsedilen konulardan olan bu inşaat, son günlerde adeta unutulmuş, aylardır taş üstüne taş konmamıştı. Kimsenin katedralin inşaatını düşünecek hâli de şevki de yoktu üstelik. İşçilerin çoğu ölmüş; o büyük mabedi inşa etme heyecanının yerini katedralin sahibine, yani Tanrı'ya karşı bir öfke almıştı.

Bellini akşam karanlığında eve döndüğünde, ayaklarının üstüne basamayacak hâldeydi. Kazma kürek sallamaktan avuç içleri su toplamıştı. Şişen el ve ayaklarının derdini düşünecek durumda değildi. Hastalık başlayalı beri herkes birbirinden bir şeyler gizler olmuştu. Bellini de evde hasta olan oğlunun derdindeydi ve bunu saklamaya çalışıyordu.

Annesinin ölümünün ardından derin bir sessizliğe bürünen on dört yaşındaki kızı İsabella, bütün gün kardeşi Federico'nun iniltilerini dinlemişti. Federico acılar içinde kıvranıyor, ağlıyordu. Zavallı kızcağız, ne yapacağını bilemez bir hâlde babasını beklemişti. Babası eve döndüğünde yükü biraz olsun hafifliyordu.

Federico yattığı yerden, bitkin bir hâlde başını kaldırıp sordu:

"Annem nerede abla? Annemi çağır, annem de gelsin."

Bu kahredici soru karşısında İsabella'nın acısı her seferinde tazeleniyordu. Kendisi bu acılarla baş edemezken beş yaşındaki kardeşini nasıl avutabilirdi, özlemini nasıl dindirebilirdi. Hasta çocuk, belli ki annesi olsa acılarını dindirebileceğine inanıyordu. Hem ne olmuştu ki annesine? Bir

anda niye ortadan kaybolmuştu? Ağladığında niye gelmiyordu ki artık?

İsabella da henüz bu sorulara cevap bulacak kadar olgun değildi. Federico uyuduğunda o da bir köşeye çekilip, kardeşi uyanana kadar ağlıyordu.

Bütün gün acılar içinde kıvranan, sızlayan kardeşinin başucunda çaresizce bekleyen İsabella, babasının eve dönmesine yine çok sevinmişti. En azından bu sorulara babası muhatap olacak, o da biraz olsun nefes alacaktı.

Küçücük yüreği acılardan, bedeniyse yorgunluktan bitap düşmüştü. O hâliyle babasına, masanın üzerindeki dünden pişirilmiş çöreği işaret ederek;

"Sen de ye baba, acıkmışsındır." dedi.

İsabella birkaç saat önce Federico'ya o çörekten zorla yedirmişti. Zavallı çocuk yutkunmakta o kadar güçlük çekiyordu ki, ablası suya batırıp yumuşatarak kardeşini doyurmaya çalışıyordu.

Çaresizlik tam da böyle bir şey olmalıydı.

Umut da yoktu.

Federico'nun ateşine bakmak için elini alnına koyduğunda aynı soruyu bir kez de Bellini duydu:

"Annem ne zaman gelecek baba?"

"Gelecek oğlum." cevabı artık onu tatmin etmiyordu. Ağlamaya başlamıştı.

Annesinin öldüğünü söylese, "ölümü" bilmediği için anlamayacaktı.

Bellini sustu. İsabella'yla göz göze geldiler. Onun da dayanma sınırı yıkılmıştı. Kızına sarıldı. Bir süre öylece ağlaştılar.

Onlar ağlarken, Federico;

"Acıyor, çok acıyor." diyerek koltuğunun altını gösterdi.

Ufak oğlunu kucağına alıp yatağa götürürken bir yandan da teselli sözleri sıralıyordu:

"Geçecek oğlum, geçecek. Hadi biraz uyu. Bak ben senin yanındayım." dedi.

Uyumak, unutmak, duymamak, görmemek o an için en doğrusuydu. Çaresizliğin ve kaçışın bir başka adıydı belki de.

"Ben ablamla uyumak istiyorum, o yatsın yanıma." dedi Federico.

Belki de ablasının koynunda, anne sıcaklığını buluyordu.

Küçük bedeni o kadar bitkin düşmüştü ki, inlemeler arasında uykuya daldı.

Vakit gece yarısına yaklaşırken sokaklar ölüm sessizliğine bürünmüştü. İsabella, kardeşi Federico'nun ürpertici hırıltısıyla gözlerini açtı. Zavallı çocuk ateşler içinde yanıyor, nefes almakta güçlük çekiyor, yuvalarından fırlayacaklarmış gibi açılan gözleriyle ablasına bakıyordu:

"Abla, abla" diyebildi.

Gözleri adeta "Ne olur yardım et" diyordu.

İsabella çığlık çığlığa babasına seslendi:

"Federico, Federico"

Sadece kardeşinin ismini söyleyebildi. Birazdan öleceğini anlasa da "ölüyor" diyemedi. Annesinin kaybından son-

ra onu da kaybedeceğini bilmek küçük yüreğinde fırtınalar koparıyordu. Ne var ki elinden gelen bir şey yoktu.

Bir baba için bundan daha kötüsü ne olabilirdi ki?

Üç gün önce bu saatlerde kaybettiği eşinin acısı yüreğinde taptaze yaşarken oğlu da gidiyordu şimdi.

Yatağından fırlayıp Federico'nun başucuna koştu. Çaresizlik ne acıydı. Acılar içinde kıvranan ve birazdan ölecek olan çocuğunu kolları arasına aldı, sarıldı, öptü.

"Tanrım, bizi niye cezalandırıyorsun," diyerek hüngür hüngür ağlıyordu.

"Annem nerede?"

"Gidiyorsun, annene gidiyorsun oğlum!"

"Gitmiyorum, annem nerede?"

Vücudunun her yeri moraran Federico'nun hırıltısı biraz sonra kesildi.

Bellini, son sözü "annem nerede" olan oğlunun açık kalan gözlerini kapattı. Her gün, her dakika kasabalının kapısından eksik olmayan ölüme alışmışlardı. Fakat kaybettiği biricik oğluydu. Kısa sürede bir şok dalgasının etkisine girdiğini anlayamadı bile.

İsabella ise çoktan bayılıp yere yığılmıştı.

Sonrasında...

On gün sonra daha kötüsünü İsabella yaşadı. Onun ölümü çok daha dramatikti. Bedeninin her yeri oyulmuş, koltuk altlarındaki yaralar tahammül edilemez hâle gelmişti. Bu nasıl bir hastalıktı ki büyük küçük demeden bir sel ya da kasırga gibi, önüne gelen bütün insanları süpürüp götürüyordu.

İsabella ciğerleri yerinden fırlayıp kopacakmışçasına öksürüyor, her seferinde de kan kusuyordu. Artık elini, kolunu, ayağını oynatamaz hâle gelmiş, çaresizce kendini bekleyen sonun acele etmesini istiyordu.

Tuhaftır, küçücük bedeninin bu ıstırabına rağmen ağlamıyor, sızlanmıyor, sabırla direniyordu. Bu hâlinin sebebi belki de annesinin ve kardeşinin gidişini durduramamaları idi. Onların, gözlerinin önünden bir yıldız gibi

nasıl kayıp gittiklerini, gidişlerinin nasıl sancılı olduğunu unutacak zaman mı geçmişti ki, şimdi kendisi sızlansındı? Çocuk yüreği kaçınılmaz son karşısında büyük bir metanet örneği gibiydi.

Babası yaralarını kanatmamak için hafifçe kucakladığı kızına;

"Merak etme, ben de arkandan geleceğim. Annen ve kardeşin cennette seni bekliyor. Sakın korkma olur mu?" diye moral vermeye çalıştı.

İsabella son kez babasının yüzüne baktı.

"Tamam, bekliyorum." diyordu. Ama dili dönmüyordu. Babası bu sözleri İsabella'nın gözlerinden okudu.

Ve nihayet o gözler kapandı ve bir daha da açılmadı.

Bellini önce karısını, ardından oğlunu, şimdi de kızını kaybetmişti.

Nereye gitsin, ne yapsın bilemeden öylece kalakaldı. Adeta donmuştu. Yaşamanın manası kalmamıştı. Bir süre kızının cansız bedenini seyretti. Yüzünde tatlı bir tebessümün izlerini görüyordu. O da ne hemen yanında oğlunun da yattığını fark etti. Derin ve huzurlu bir uyku hâlindeymiş gibiydi. Öylece bakakaldı bir süre…

Sonra odanın içinde dolaşmaya başladı amaçsızca. Gözlerini kapadı. Böylece onları göremeyecekti. Bu ne kadar iyi olurdu. Epey dolaşmış olmalı ki başının döndüğünü olduğu yere yığılınca fark etti. Oturduğu yerden gözlerini ovuşturarak yavaşça açıp yine kızına baktı. Bütün vücudu-

nu bir ürperti kapladı. Kızıyla oğlunun arasında karısı uzanmış, her ikisini kollarına yatırmış kendisine bakıyordu.

Kendisini kaybetmişti. Kapıyı açarak kendisini sokağa attığında, kızının ölümünün üzerinden neredeyse bir saati aşkın zaman geçmişti.

Bir yandan "Tanrım neden?" diye bağırıyor, diğer yandan delice Katedral'e doğru koşuyordu.

"Tanrım neden, niye yaptın bunu?"

Bir çığlığı andıran bağırışları bütün bakışları kendisine yöneltmişti.

Meydanı geçip sola, Katedral'e doğru yöneldiğinde etraftaki Sienalılar, "adi isyankâr" diye arkasından küfrediyordu.

"Öldürelim onu, o bir şeytan…"

Bellini arkasından söylenenlere aldırış etmeden koşmaya devam ediyordu. Katedral'in çan kulesine kadar çıkmıştı.

Onlarca merdiveni hızla çıkan Bellini nefes nefese kalmıştı. Bir süre öylece kalakaldı. Kalp atışları, nefes alıp vermesi normale döndüğünde vebanın sonlandırmasına izin vermediği hayatını, ölüme atlayarak kendisi noktalamıştı.

Birkaç dakika sonra çan kulesi önünde toplanan kalabalık, "Şeytan bu, şeytan… Yakalım" naraları eşliğinde yerdeki cansız bedenini ateşe verdiler.

Kalabalık, ölü bir bedeni ateşe vermişti. Lakin öfkelerini dindirmeye bu da yetmemişti.

İçlerinden biri avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

"Evine gidelim, şeytanın karısını da, çocuklarını da yakalım!"

Bu teklif oradakilerden de büyük destek görmüştü:

"Doğru söylüyor!"

"Hemen gidelim!"

"Şeytanın evini de ateşe verelim, yürüyün!"

Bağıran adam, Marco'ydu, Bellini'nin çocukluk arkadaşı. Son ana kadar da dosttular.

Öfkesi gözlerinden çok net okunan Marco;

"Düşün peşime, ben evini biliyorum bu şeytanın." diye bağırdı.

Sonra öfkeli kalabalığın önüne düştü ve Bellini'nin evine kadar getirdi.

İçlerinden birkaçı hışımla eve girmişlerdi bile.

Ev boştu, odalarda kimsecikler yoktu.

Aralarından biri, mutfaktaki kilerin kapısını açtığında gördükleri karşısında irkilip bir çığlık atmaktan kendini alamadı:

"Aman Tanrım!"

Birkaç saniye içinde herkes mutfağa koşuşmuştu.

Kilerde çürümüş ve kokuşmuş hâlde bir kadın, iki de çocuk cesedi vardı.

Bellini önce eşinin, ardından oğlunun, son olarak da kızının cansız bedenlerini bu odaya gizlemişti.

Öldükleri duyulsa, sağ kalanlar veba mikrobu taşıyor diye diri diri yakılırdı çünkü.

Oradakiler kokuya daha fazla dayanamayıp evi hemen terk etmişlerdi.

Sonrasında Marco, evi ateşe verdi.

Bellinilerin varlığı kısacık bir zaman dilimi içerisinde bütünüyle ortadan silinmişti.

BİR TURGAY GÜLER ROMANI

SIR KÜPÜ

KAOS TEORİSİ

Dünya her yüz yılda bir yeniden şekilleniyor.

Öyle ki, yükselen dünya ve yeni düzende söz sahibi olamayan ülkelerin tasfiye olacağı, dahası, olmaya başladığı biliniyor.

Geride kalan yüz yıl içerisinde "hasta adam" olarak ölüme terk edilen Türkiye, yoğun bakımdan çıkıp ayağa kalkmayı ve dünyayı şaşırtmayı başardı.

Kartlar yeniden karılıp dağıtılırken, Türkiye bu kez oyunu dışarıdan seyretmiyor. Çünkü elindeki kartları cesaretle açmayı, oyuna dâhil olup, "ben de varım" demeyi başardı.

Küresel ekonomide dengeler değişiyor, tefecilerin kiliseleri bile haczettiği Avrupa'da tehlike çanları çalmaya başladı. Nüfusu giderek yaşlanan Avrupa, artık Türkiye için de cazibesini kaybetti. Dahası, güçlenen Türkiye artık geleceğini Avrupa'da görmüyor.

Turgay Güler, yeniden inşa edilen dünyayı ve bu dünyadaki Türkiye'nin rolünü, bu romanda çok iyi analiz ediyor. "Neler oluyor ve neler olacak?" sorusuna, çarpıcı analizlerle cevap veriyor.

Muarızlarının "komplo teorisi" diyerek eleştirecekleri bu kurgu, yazarın isabetli öngörüleri hesaba katılarak değerlendirilmelidir. Bu çerçevede Turgay Güler'in ilk romanı Mehdix iyi bir örnektir.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 510149

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari